

NU REFUZATI SA MERGETI SUS PE MUNTE

Să citim împreună din Evrei 12.18-29:

„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună...”

Aici, Pavel face referire la Muntele Sinai, unde copiii lui Israel au fost aduși de Moise după ce au ieșit din Egipt. Și el spune: „În călătoria voastră, voi nu ați ajuns în locul acela, ci într-un loc diferit.”

„...nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească

(pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata.”

Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur!”).

Ci v-ați apropiat de Muntele Sionului...”

Pavel ducea Biserica în a doua călătorie a Exodului și în timp ce făcea aceasta, a spus: „Voi nu v-ați apropiat de Muntele Sinai, un munte care putea fi atins în mod firesc, ci ați ajuns într-un alt loc, iar acum stați la Muntele Sion.”

„Ci v-ați apropiat de Muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a

îngerilor...”

Priviți unde se află Biserica! În al doilea Exod, Pavel i-a scos afară din iudaism și i-a adus într-un loc despre care le-a spus: „Acum stați și priviți la Muntele Sion, la Cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc, la adunarea în sărbătoare a îngerilor.”

„...de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.”

Aleluia! Unde se aflau ei? Pavel nu a dus Biserica la ceva firesc, ci a dus-o la Ceva supranatural, la Ceva duhovnicesc, a dus-o în al doilea Exod.

Să citim cu atenție ce spune în continuare, pentru că el dă un avertisment:

„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri,

al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.”

Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.

Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică,

fiindcă Dumnezeu nostru este „un foc mistuitor”.

Acea Împărăție este Cuvântul care a venit jos.

Același Foc care a venit jos la Muntele Sinai, a coborât în ziua de Rusalii și S-a întors la deschiderea Cuvântului.

Aș vrea să citesc câteva citate, după care vom privi câteva pasaje din Scriptură. În timp ce vom citi aceste citate, aș vrea să deschideți Bibliile la Exod 19, pentru că sunt câteva versete la care aș vrea să ne uităm. Fratele Branham a spus ceva ce până de curând, de fapt până în urmă cu câteva săptămâni, nu am putut să înțeleg clar, dar îi mulțumesc Domnului pentru că am primit o descoperire asupra acestor lucruri, iar astăzi aș vrea s-o împărtășesc cu voi.

În predica „Legământul lui Dumnezeu cu Avraam și sămânța lui”, scrie:

„Harul s-a îngrijit ca ei să aibă un Salvator jos în Egipt. Ei aveau deja un Moise care să-i elibereze; aveau deja o jertfă, aveau deja totul, dar punctul în care Israelul a făcut mișcarea fatală, a fost în Exod 19, unde s-a lamentat și a vrut Legea, respingând harul. Așa este.”

Așadar, fratele Branham ne îndreaptă spre Exod 19 și o face de multe ori spunând: „Acolo Israel a făcut o greșală fatală.”

Mai departe citim:

„Harul este bun întotdeauna. Nu ceea ce faceți voi, ci ceea ce credeți. Nu sunt faptele voastre, ca să nu se laude nimeni, fiindcă voi sunteți salvați prin har, prin credință.”

Ei se aflau sub Legământul harului pentru că Legământul care-i fusese dat lui Avraam nu era condiționat. Legământul care fusese dat lui Adam era condiționat: „Dacă vei face aceasta, Eu voi face aceasta”, dar când s-a ajuns la Avraam, El i-a spus: „Eu voi face aceasta”, fără să aibă ceva a face cu Avraam. Lui Avraam i s-au dat porunci, iar el le-a ținut; i s-a spus să facă ceva și el a ascultat, aceasta fiind dovada că avea credință, iar în felul acesta a devenit părtaș harului Său. Astfel, atunci când i s-a spus să-și ia fiul, pe singurul său fiu născut și să-l ducă sus pe munte ca să-l aducă jertfă, Avraam nu a ezitat, ci s-a grăbit să împlinească ceea ce

i-a spus Dumnezeu să facă. Dar când a ridicat brațul să-l ucidă, Îngerul l-a oprit și i-a spus: „Acum știu că Mă iubești.” Dumnezeu știa deja că Avraam Îl iubea, dar trebuia să-l legitimizeze, pentru că totul trebuie dovedit.

Așadar, Avraam a primit porunci pe care a trebuit să le țină, dar Legământul nu s-a bazat pe ascultarea de ceea ce i-a cerut Dumnezeu să facă. Legământul a fost făcut pe baza unei făgăduințe a lui Dumnezeu și pentru că nu a avut pe cine să jure, a jurat pe Sine Însuși. Aceasta înseamnă că Legământul harului nu putea fi rupt, de aceea când ajungem în Noul Testament, ni se spune că noi suntem copiii lui Avraam prin credință, pentru că Legământul harului este pentru Avraam și sămânța lui după el. Dar aici nu este vorba despre o sămânță firească a Israelului, ci despre o moștenire duhovnicească a credinței, ceea ce înseamnă că dacă noi avem aceeași credință pe care a avut-o Avraam, suntem sămânța lui și facem parte din Legământul harului.

Așadar, nu este ceea ce facem noi, ci ceea ce credem. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit, i-a fost considerat ca neprihănire. Deci, nu el era neprihănit, ci această neprihănire a fost pusă asupra lui, i s-a atribuit.

Fratele Branham ne-a spus că aici, în Exod 19, evreii au respins Legământul harului și au luat o Lege.

În „Legământul necondiționat pe care l-a făcut Dumnezeu cu oamenii”, fratele Branham a spus:

„Cum Dumnezeu a făcut întotdeauna Legământul Său, iar când l-a făcut cu un om... Cea mai mare greșală pe care a făcut-o Israelul vreodată a fost în Exod 19, când harul se îngrijise deja de un salvator, se îngrijise deja de un izbăvitor, se îngrijise deja de o ispășire, de un sânge vărsat, iar ei au spus: „Să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ci Moise.” Ei au vrut o Lege sau porunci sau ceva ce puteau face ei înșiși.”

Acum, haideți să mergem în Exod 19.

Aici, fratele Branham ia Exod 19, faptul că ei au refuzat harul și au cerut Legea în locul lui și leagă aceasta de afirmația: *„Să ne vorbească Moise și nu Dumnezeu!”* El a vorbit de multe ori despre aceasta în cadrul Mesajului, fiindcă aici Israelul a făcut o greșală fatală prin faptul că ei au vrut să nu le mai vorbească Dumnezeu pentru că nu puteau suporta ceea ce li s-a poruncit și astfel au vrut să le vorbească Moise.

Dar prin aceasta, ei au refuzat Glasul lui Dumnezeu.

Fratele Branham a spus că acest lucru s-a întâmplat în Exod 19, dar problema este că atunci când citim Exod 19, noi nu vedem aceasta, deși este acolo. Noi putem citi tot capitolul și să spunem: „Nu văd aceasta”, dar este acolo pentru că Biblia este scrisă în taine, iar când Mireasa citește scrisoarea Lui de dragoste, citește printre rânduri. Ea știe ce îi spune lubitul ei, pentru că Biblia este o scrisoare de dragoste numai pentru cei aleși.

Să începem deci cu Exod 19.1:

„În luna a treia după ieșirea lor din țara Egiptului, copiii lui Israel au ajuns în ziua aceea în pustia Sinai.”

Primul lucru pe care doresc să-l subliniez este că ei se aflau acolo în luna a treia. Este foarte important să vedem aceasta deoarece vom vedea că după trei zile, Dumnezeu urma să vină jos pentru că El are întotdeauna un scop întreit, un Plan alcătuit din trei părți; există trei părți ale Pecetii a șaptea, El are trei părți în marea Sa taină, în Taina lui Dumnezeu descoperită; El are trei pași în lucrarea de mântuire: neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt, și totul se încheie în a treia parte.

Așadar, ei trebuiau să vină în luna a treia. Totul trebuia să aibă loc în luna a treia pentru că Dumnezeu lucrează întotdeauna în trei, partea a treia fiind partea finală; totul este încheiat în trei.

„După ce au plecat de la Refidim, au ajuns în pustia Sinai și au tăbărât în pustie. Israel a tăbărât acolo, în fața muntelui.”

Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel:

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.”

Dumnezeu a început să le vorbească fiindcă voia să facă un Legământ cu ei, dar dorea ca ei să știe că El i-a purtat până acolo: „v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.” (În limba engleză scrie: „V-am scos afară pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine”).

Vedeți, acesta este un lucru foarte personal pe care Îl făcea Dumnezeu. El urma să vină jos și să facă un Legământ al harului cu poporul Său, dar voia ca ei să recunoască faptul că ceea ce se petrecuse nu a fost o întâmplare zilnică, ci El a făcut aceasta: „Eu v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.”

Iar fratele Branham a spus:

„Când Dumnezeu l-a scos pe Israel afară, El i-a încercat ca națiune. El i-a dus în Egipt printre necredincioși și i-a scos afară prin grija Sa suavă, pe aripile unui vultur, marele vultur Moise, care i-a condus din loc în loc, încercând să-i aducă în poziția de a trece dincolo.”

Când Dumnezeu le-a spus: „V-am adus pe aripi de vultur”, aceasta însemna că El i-a scos afară printr-o slujbă profetică pentru că profetul este simbolizat întotdeauna prin vultur. Așadar, ei au fost aduși la El Însuși printr-o slujbă profetică.

De aceea, când am ajuns la al doilea Exod, când a venit El, l-a trimis pe apostolul Pavel, care era un profet, iar el a trimis epistolele și le-a trimis pentru adunarea poporului. Ce făcea prin aceasta? Îi aducea la un loc, dar nu într-un loc care putea fi atins, ci la Muntele Sion, la Cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc, la adunarea în sărbătoare a îngerilor. Ce era acesta? Al doilea Exod. Cum i-a adus El în locul acela? Tot pe aripi de vultur, pe aripile de vultur ale apostolului Pavel care a fost numit și lumina neamurilor.

Aceasta înseamnă că și în al treilea Exod trebuie să fie la fel. Astfel, în al treilea Exod, Dumnezeu a trimis un înger puternic. Și ce a făcut acest vultur puternic? Ne-a scos afară, dar nu dintr-o națiune, ci din denomițiuni. El ne-a scos afară din denomițiuni pe aripi de vultur. Și unde ne-a dus? La El Însuși. Tot Planul este ca noi să fim aduși la El.

Problema este că atunci când El a făcut aceasta prima dată, ei au refuzat, iar când a făcut-o a doua oară, ei au refuzat din nou.

Pavel a spus: „V-am logodit, slujba mea a fost aceea care v-a logodit.”, așa cum a făcut și Moise. Moise a făcut lucrarea lui Eliezer. El a fost chemat de Tatăl să meargă și să aducă o Mireasă pentru IaHVeH, dar când au ajuns la munte, ei au refuzat să urce.

În al doilea Exod, El a trimis un alt vultur, pe Pavel, care a scos un popor dintr-o

națiune, din iudaism și i-a dus înapoi la Legământul harului, afară din Lege, înapoi la har. La Sinai, ei alunecaseră de la har la Lege, dar apoi, sub ungera altui vultur, au ieșit afară din Lege și s-au întors la har, iar când s-a întâmplat aceasta, Pavel le-a spus: „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește!*”

Dar ce au făcut ei în prima epocă? Au alunecat din nou pentru că s-au întors la rânduielele omenești. Ei aveau un glas din ceruri, iar Pavel le-a spus: „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește!*” Cum le vorbea El? Prin buzele unui om, prin apostolul Pavel, iar el i-a avertizat. „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește!*”

Dar ce au făcut cei din prima epocă? L-au respins. Au luat propriile lor păreri și s-au întors la a scrie o carte de rânduiele omenești.

Însă a existat chemarea pentru un al treilea Exod, iar în acest al treilea Exod, fratele Branham nu a predicat nimic nou. Țineți minte că fratele Branham a fost luat dincolo de perdeaua timpului, iar acolo a fost pus pe un loc mai înalt. Atunci, el a întrebat: „De ce faceți aceasta?”, iar răspunsul a fost: „Pentru că tu ești un conducător pe pământ.”

Apoi el a întrebat: „Pot să-L văd pe Isus?”

„Nu”, i s-a răspuns. „Când va veni, El va veni mai întâi la tine și te va judeca pentru ceea ce ai predicat, iar ei vor fi judecați împreună cu tine.”

Toți cei care au ieșit împreună cu vulturul vor fi judecați împreună cu el.

Atunci, fratele Branham a întrebat. „Dar Pavel și grupul lui vor fi judecați?”, iar răspunsul a fost:

„Și Pavel va trebui să fie judecat împreună cu grupul său.”

„Eu am predicat ceea ce a predicat Pavel”, a spus fratele Branham, iar cei care erau în ceruri au zis:

„Pe aceasta ne odihnim noi.”

Putem să ridicăm și noi mâna și să spunem: „Și noi ne odihnim pe aceasta.”? Amin! Pe aceasta ne odihnim noi, pe ceea ce a predicat Pavel.

Așadar, unde avea să ducă fratele Branham poporul în al treilea Exod? Moise i-a

dus la Muntele Sinai, iar Pavel i-a dus la Muntele Sion, la Cetatea sfântă, Noul Ierusalim, în adunarea de sărbătoare a îngerilor, în duhul oamenilor neprihăniți făcuți desăvârșiți, sub Sângele Legământului, la Dumnezeu Judecătorul, la Isus Hristos. La aceasta i-a adus Pavel.

Aceasta înseamnă că atunci când a venit fratele Branham, slujba lui nu a fost să ne ducă în al treilea Exod într-o altă direcție; el a venit să restituie, să ne împace, să ne aducă înapoi la credința care a fost dată sfinților, să ne ducă exact în același loc în care a dus Pavel biserica în Evrei 12.

De aceea, putem spune la fel ca el: „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește!*” Aleluia!

Să ne întoarcem la Exod 19.2-7:

„După ce au plecat de la Refidim, au ajuns în pustia Sinai și au tăbărât în pustie. Israel a tăbărât acolo, în fața muntelui.

Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel:

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.

Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu;

Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.””

Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul.”

Dorința lui Dumnezeu era să aibă un popor care să fie o împărăție, o împărăție de preoți și o națiune sfântă.

Acum, putem înțelege de ce Petru, în al doilea Exod, a folosit aceeași terminologie și anume: „*Voi sunteți un popor ales, o comoară, sunteți împărați și preoți, o preoție sfântă.*” Ce făcea El? Întotdeauna, Dumnezeu a vrut să aducă pe cineva în această poziție. Astfel, de la început, El a scos Israelul afară și a încercat să-i aducă

la acest legământ al căsătoriei, a încercat să devină una cu ei și să-i facă o împărăție de preoți și o națiune sfântă, dar ei au refuzat.

Apoi, a încercat să facă aceasta în al doilea Exod, iar Petru a ridicat această problemă și a spus: „*Voi sunteți un popor sfânt, o preoție împărătească.*” El a luat aceste cuvinte din cartea Exodului și a spus: „*Voi vă aflați acum în aceeași poziție.*”, dar problema este că după aceea, și prima biserică a căzut din acea poziție, însă trebuie să fie un popor care să ajungă în acea poziție, să o ocupe și s-o păstreze, un popor care să n-o refuze, ci să spună: „Acela este locul meu, porțiunea mea. Acest lucru a fost scris pentru mine.” Amin!

Așadar, El le-a spus: „Voi veți fi aceasta, este ceea ce vreau Eu să fiți!” și exact același lucru îl vrea și pentru noi. Dar El a mai spus: „Trebuie să ascultați Glasul Meu! Ca să pot face aceasta, voi trebuie să ascultați Glasul Meu!” Atunci ei erau încă sub Legământul harului, încă nu-l schimbaseră.

„Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!” Moise a spus Domnului cuvintele poporului.”

Aici, Domnul urma să dea niște instrucțiuni speciale și le-a spus: „Iată ce vi se va întâmpla dacă veți asculta Glasul Meu!”

Vedeți, El încerca să-i aducă sub Legământul căsătoriei și le așeza prevederile angajamentului, iar ei au fost de acord cu acestea. Apoi, El urma să-i dea niște instrucțiuni lui Moise. Ce voia să facă Dumnezeu? Dumnezeu voia să consume Legământul. Cum consumă un bărbat legământul cu soția sa? Ei se unesc devenind una, un singur trup. Când se întâmplă aceasta, ei au consumat legământul.

Astfel, aici în Exod 19, Dumnezeu a vrut să consume Legământul cu poporul Său.

Țineți minte că Pavel a spus: „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați!*” (v. 8).

Când fratele Branham a predicat „Căsătorie și despărțire”, care a fost motivul pentru care a spus că Hristos a putut pune deoparte o mireasă și să se căsătorească cu alta? Când ea L-a refuzat.

„Și Domnul a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi și să aibă totdeauna încredere în tine.” Moise a spus

Domnului cuvintele poporului.

Și Domnul a zis lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine și pune-i să-și spele hainele.

Să fie gata pentru a treia zi...”

De ce? Pentru că trebuiau să ajungă la botezul Duhului Sfânt. Ei trebuiau să fie gata a treia zi, așadar trebuiau să ajungă la botezul Duhului Sfânt.

„Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va coborî în fața întregului popor, pe muntele Sinai.

Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui.” Oricine se va atinge de munte va fi pedepsit cu moartea.

Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi. Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”

Acesta pasaj din Scriptură este ciudat și aș vrea să ne concentrăm puțin asupra lui.

Mai întâi, Dumnezeu le-a spus să pună hotare în jurul muntelui și timp de trei zile să nu se atingă nimeni de el deoarece chiar și un animal dacă s-ar fi atins de el, ar fi pierit. Așadar, aici El a spus: „Să nu vă atingeți de el!”, dar în versetul 13, Domnul a spus ceva diferit:

„Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi. Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”

El tocmai spusese: „Nu veniți sus!”, dar apoi a zis: *Când va suna trâmbița, Înaintați!”*

Ceea ce citim aici este puțin confuz, pentru că în versetul 12 scrie: *„Să nu cumva să vă suiți pe munte!”*, pentru ca în versetul 13 să spună: *„Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”*

Aș vrea să vă spun că exact așa scrie și în limba ebraică. Mai întâi li s-a spus: *„Să nu cumva să vă suiți pe munte!”*, dar când avea să sune trâmbița, ei trebuiau să

meargă și să urce pe munte.

Aș vrea să vă arăt aceasta în Deuteronom pentru că este o parte foarte importantă a studiului nostru. Este vorba de Deuteronom 5.

Adevărul este că există un șir de evenimente care sunt puțin neclare când citim Exod 19, dar când ajungem la Deuteronom, Moise și poporul se află pe partea de Est a Iordanului, înainte ca să treacă dincolo, iar acolo îi spune poporului cu cuvânt de rămas bun. Cu această ocazie, el repetă ceea ce a făcut Dumnezeu în Egipt și de-a lungul drumului parcurs, apoi povestește ce s-a întâmplat la Muntele Sinai.

Haideți să vedem ce a spus el când a repetat această scenă:

„Moise a chemat pe tot Israelul și i-a zis: „Ascultă, Israele, legile și poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru. Învățați-le și împliniți-le cu scumpătate.

Domnul, Dumnezeul nostru, a încheiat cu noi un legământ la Horeb.

Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici.

Domnul v-a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului.

*Eu am stat atunci între Domnul și voi, ca să vă vestesc cuvântul Domnului, **căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte.*** (Deuteronom 5.1-5).

De ce a stat Moise între popor și Dumnezeu? Pentru că atunci când au auzit sunetul trâmbiței, acel sunet prelung, ei au refuzat să se suie pe munte, iar Moise a spus: „Am stat între Domnul și voi pentru că v-a fost frică și nu v-ați suit pe munte.” Aceasta a făcut parte din greșeala lor fatală, prieteni. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat în Exod 19.

Acum ne vom întoarce din nou în Exod 19, dar vă rog să țineți mâna și în Deuteronom, fiindcă aici are loc ceva important.

Să citim începând de la versetul 12:

„Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui.” Oricine se va atinge de munte va fi pedepsit cu moartea.

Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi. Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte."

În limba ebraică, „*Ei vor înainta spre munte*” și „*nu v-ați suit pe munte*” este aceeași frază. Poporul nu trebuia să-l atingă sau să se apropie de munte până în a treia zi, dar în a treia zi, când trâmbița a sunat prelung, ei au fost chemați pe munte.

„Moise s-a coborât de pe munte la popor, a sfințit poporul și ei și-au spălat hainele.

Și a zis poporului: „Fiți gata în trei zile; să nu vă apropiați de vreo femeie.”

A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.

Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.”

Din cele citite aici, putem vedea și înțelege că Moise i-a adus la munte, iar dacă ei trebuiau să vină doar până la poalele muntelui, Moise și-a îndeplinit sarcina. Dar scopul lui Dumnezeu nu a fost ca ei să vină la poalele muntelui, ci a fost ca ei să urce sus pe munte, deoarece cuvântul „a înainta spre” înseamnă „a merge sus”, „a urca”, „a se cățăra”.

„Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere.

Trâmbița răsuna tot mai puternic. (În limba engleză scrie: „Trâmbița răsuna tot mai prelung”).”

Aceasta este cheia.

„Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.”

Să ne oprim aici.

Când ajungem la Exod 19, este ceva ce lipsește între versetele 19 și 20, iar în continuare aș vrea să vă arăt aceasta cu Scriptura.

În versetul 20 scrie:

„Domnul S-a coborât pe muntele Sinai, și anume pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit sus.”

Așa cum am spus, între versetele 19 și 20 lipsește ceva, iar dacă reluăm povestea din Deuteronom, vedem că evenimentele nu ne sunt relatate ca aici. Așadar, între aceste două evenimente: „Trâmbița suna tot mai puternic” și: „Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui”, s-a întâmplat ceva. Acesta este punctul în care ei au făcut greșeala lor fatală, pentru că fratele Branham a spus că în Exod 19.19, ei au făcut marea lor greșală. El a spus: „Greșeala lor a fost în Exod 19.19.” O puteți vedea?

Eu nu văd nimic în Exod 19.19, iar pentru a înțelege, trebuie să mergem în Deuteronom, când Moise s-a întors înapoi și ne-a împărtășit ce s-a întâmplat acolo. Să mergem deci, în Deuteronom 4.

Iubesc Cuvântul lui Dumnezeu!

Dumnezeu a ascuns și a descoperit tainele. El vrea să fie ascunse și tot El vrea să fie descoperite; vrea să fie ascunse pentru lume, dar le descoperă aleșilor Săi.

În Deuteronom 4.10-13, Moise le-a spus să-și amintească tot ce s-a întâmplat și să le spună copiilor lor:

„Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ și să învețe și pe copiii lor să le păzească.”

Voi v-ați apropiat și ați stat la poalele muntelui. Muntele era aprins și flăcările se ridicau până în inima cerului. Era întuneric, nori și negură deasă.

Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas.

El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră.”

Ce le-a vorbit Glasul când ei au auzit tunetul puternic? El a rostit cele zece porunci.

Să mergem în Deuteronom 5.2-4:

„Domnul, Dumnezeul nostru, a încheiat cu noi un legământ la Horeb.

Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici.

Domnul v-a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului.”

Când a venit Focul acela jos, le vorbea de fapt Dumnezeu. Ce le-a spus El? Noi nu vedem aceasta în Exod 19, dar aici ni se spune că El a rostit cele zece porunci. Vom vedea aceasta chiar aici.

(În limba engleză, versetul 5: *„Eu am stat atunci între Domnul și voi, ca să vă vestesc cuvântul Domnului, căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte.”*, este pus în paranteză, iar Chad nu îl citește).

Puteți vedea aceste paranteze din capitolul 5? Eu voi citi doar textul, nu și ceea ce este pus în paranteză:

„El a zis:

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei.

Să n-ai alți dumnezei afară de Mine.” (v. 5-7).

Textul continuă cu cele zece porunci, apoi ajungem la versetul 22:

„Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului, din nori și din negură deasă, și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva.”

Aceasta este tot. Aceasta este toată Legea pe care trebuiau s-o aibă ei.

El le spusese: *„Vă voi da Legământul Meu. Să fiți gata în trei zile, iar în a treia zi, când veți auzi sunetul puternic al trâmbiței, veniți sus pe munte!”* Ce a sunat trâmbița? Cele zece porunci care erau Legământul Său cu poporul. Și nu a mai adăugat nimic. Acesta este punctul în care poporul a făcut greșeala lor fatală. Aceasta era tot ce trebuiau să țină ei, era ascultarea față de Soțul lor, era ceea ce dorea Soțul lor. Nu trebuia să existe o Carte a Legii cu toate acele rânduieli și

ceremonii. Aceasta a fost tot ceea ce a vrut să le spună El și să nu mai adauge nimic.

Să vedem ce spune Moise în continuare:

„...fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră și mi le-a dat.

Când ați auzit glasul acela din mijlocul întinericului și pe când tot muntele era aprins, căpeteniile semințiilor voastre și bătrânii voștri s-au apropiat toți de mine

și ați zis: „Iată că Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a arătat slava și mărimea Lui și noi l-am auzit glasul din mijlocul focului; astăzi, am văzut că Dumnezeu a vorbit unor oameni, și totuși au rămas vii.

Și acum pentru ce să murim? Căci acest foc mare ne va mistui; dacă vom auzi și mai departe glasul Domnului Dumnezeului nostru, vom muri.

Cine este, în adevăr, omul acela care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, și totuși să fi rămas viu?

Apropie-te mai bine tu și ascultă tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru; apoi să ne spui tu însuși tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru, și noi vom asculta și vom face.” (v. 22-27).

Aici, Israel a făcut greșeala fatală. Unde s-a întâmplat aceasta? În Exod 19.19. Amin!

În Exod 19, El a venit jos și a vorbit toate aceste Cuvinte, iar după aceasta, poporul s-a dus la Moise și i-a spus: „Nu mai putem auzi aceasta! Du-te tu și adu-ne Cuvintele Domnului și vom face orice ne vei spune să facem.”

Vedeți, ei nu-L voiau pe Dumnezeu, nu puteau suporta să le vorbească Dumnezeu Însuși, așa că au trebuit să găsească o altă cale, să aibă altceva, iar aceea a fost greșeala lor fatală. Dumnezeu spusese: „*Când veți auzi trâmbița sunând prelung, să vă suiți pe munte!*”, dar ei nu au făcut aceasta, iar Moise a spus clar în Deuteronom 4.5: „*Eu am stat atunci între Domnul și voi, ca să vă vestesc Cuvântul Domnului, căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte.*” Pentru că nu s-au suit sus pe munte, Moise a trebuit să stea între Domnul și popor. Eliezer trebuia să-i ducă doar la munte, apoi Dumnezeu avea să vină jos și ei trebuiau să fie prezentați unii Celuilalt. Ei înșiși trebuiau să meargă sus la Dumnezeu, dar nu au făcut

aceasta, ci au vrut ca Eliezer să stea între ei și Dumnezeu: „*Vorbește-ne tu, fiindcă nu vrem să auzim Glasul Lui.*”

Să ne întoarcem la Exod 19, pentru că aș vrea să citesc totul în ordinea în care cred că s-au desfășurat evenimentele. Domnul să mă corecteze dacă mă înșel.

Să citim începând de la versetul 17:

„Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.

Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere.

Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.” (v.17-19).

Acum vom citi din Exod 20.1-2. Cred că aceasta este ordinea cronologică:

„Atunci, Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis:

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.”

Aici avem exact ceea ce am citit în Deuteronom, adică ordinea evenimentelor prezentată de Moise când a zis: „V-a vorbit față în față și a rostit cele zece porunci, dar apoi ați spus: „Nu mai putem auzi Glasul Lui!” Este adevărat? Aceasta este ordinea evenimentelor din Exod 19.

Apoi sunt rostite cele zece porunci, iar Moise le-a consemnat în aceeași ordine ca în Deuteronom.

Să mergem acum la versetul 18-19:

„Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare.”

Ei nu trebuiau să facă aceasta deoarece fugeau de Dumnezeu, de Glasul Său, de Stâlpul de Foc, se îndepărtau de Legământul din a treia zi, fugeau de consumarea căsătoriei, de a fi una cu Dumnezeu, de botezul Duhului Sfânt, fugeau de

Dumnezeu. De ce? Pentru că nu puteau suporta ceea ce era poruncit.

„Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.”

*Moise a zis poporului: „Nu vă înspăimântați, căci **Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare...**”*

El a venit să-și încerce Mireasa și le-a spus: „Eu v-am adus aici la Mine. V-am adus pe aripi de vultur la Mine, iar acum vă voi testa cu Cuvântul, voi scutura, voi tuna și va părea imposibil! Orice va atinge muntele va muri, dar când veți auzi acea trâmbiță puternică, să veniți sus orice ar fi!”

Dumnezeu a venit ca să-i dovedească, a venit ca să-i încerce, ca să vadă dacă erau demni să fie Mireasă.

Când a venit testul, încercarea, când au venit Pecețile, profetul a spus: „Aceasta va face ca zece mii de prieteni să mă părăsească!” Ce au făcut ei? Au fugit și au stat deoparte pentru că nu au vrut să fie consumat Legământul căsătoriei. Acolo, în Exod 19, a fost greșeala lor fatală: Dumnezeu i-a adus la El Însuși, dar ei i-au spus lui Moise să meargă el să-L asculte. El i-a adus la Sine Însuși fiindcă nu voia ca Moise să stea între El și popor, ci voia o Mireasă, o Soție. Aceasta este ceea ce a vrut Dumnezeu întotdeauna, de aceea ne-a arătat tot Planul Său, tot ceea ce dorea, în Adam și Eva.

Ce voia Dumnezeu? O Soție. Iar când i-a adus acolo și le-a spus: „Faceți ce vă spun și veți fi aceasta”, ei au răspuns: „Vom face.” Atunci Dumnezeu le-a spus: „În ordine. Pregătiți-vă și veniți sfințiți!” Treceți prin neprihănire, prin sfințire, iar când ajungeți la botezul Duhului Sfânt, Dumnezeu nostru este un Foc mistuitor. Aceasta a spus Pavel. Dar ce s-a întâmplat? Când a căzut Focul și a venit Glasul lui Dumnezeu, ei au fugit de El.

Dumnezeu să nu îngăduie ca cineva să ajungă la acest Glas care vorbește din ceruri în acest al treilea Exod, înapoi unde a adus Pavel biserica, iar în punctul acela să-L respingă pe Cel ce vorbește. Dumnezeu să nu îngăduie așa ceva.

„Moise a zis poporului: „Nu vă înspăimântați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.” (v. 20).

Poporul stătea în depărtare..."

Acesta era opusul poruncii pe care le-o dăduse Moise.

„...iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu.

Domnul a zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: „Ați văzut că v-am vorbit din ceruri...” (v. 20-21).

După ce am văzut că ei L-au respins și au stat deoparte, după ce i-au spus lui Moise să le vorbească el, așa vrea să mergem și să reluăm povestea din Exod 19.20.

Capitolul 20 are loc între versetele 19 și 20 din capitolul 19.

„Domnul S-a coborât pe muntele Sinai, și anume pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit sus.”

Acesta este punctul în care Dumnezeu a spus: „Am auzit ce ați spus și ați spus bine. Oh, dacă poporul Meu ar avea o inimă care să asculte Glasul Meu!”

Noi înțelegem că ei nu au putut merge sus pe munte deoarece Planul lui Dumnezeu era să ajungem noi aici, în ziua noastră. Noi știm că Dumnezeu are un Plan de răscumpărare, dar El lucrează întotdeauna drept, așa că ei au avut șansa lor. Ei trebuiau să urce, dar când L-au respins, El a avut dreptul să-i pună deoparte și să meargă mai departe.

Când a fost respins de prima biserică, El a avut dreptul s-o pună deoparte și să meargă mai departe, ca să-și poată răscumpăra toată sămânța, astfel încât am putut să venim și noi.

În zilele din urmă, noi vom ajunge la o întâlnire, la un loc, dar acum va fi o Mireasă care nu-L va mai respinge, ci Ea va merge sus pe Munte. Când va auzi trâmbița sunând puternic, Ea se va sui sus pe Munte, îl va urca și va ajunge la Stâlpul de Foc. „Voi merge acolo, chiar dacă mă va ucide. Vreau ca această carne să moară chiar dacă mă va arde, chiar dacă mă va pedepsi sau mă va tăia în bucăți! Eu nu mai trăiesc după poftele firii pentru că noi nu am ajuns la un munte care poate fi atins de mâinile omenești, ci am ajuns la Muntele Sionului, la Cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc.”

Să lăsăm firea să moară! Aceasta este o Răpire duhovnicească, o urcare duhovnicească a Muntelui. Aleluia!

Prieteni, noi nu vom face aceeași greșeală ca ei! De ce? Pentru că suntem rânduți să nu cădem.

Să mergem mai departe.

Moise s-a dus sus pe munte după ce ei au auzit cele zece porunci și L-au respins pe Dumnezeu. El s-a dus sus în versetul 20, iar în continuare citim:

„Domnul a zis lui Moise: „Coboară-te și poruncește poporului cu tot dinadinsul să nu dea buzna spre Domnul, ca să se uite, pentru ca nu cumva să piară un mare număr dintre ei.

Preoții care se apropie de Domnul să se sfințească și ei, ca nu cumva să-i lovească Domnul cu moartea.”

Moise a zis Domnului: „Poporul nu va putea să se suie pe muntele Sinai, căci ne-ai oprit cu tot dinadinsul, zicând: „Hotărăște anumite margini în jurul muntelui și sfințește-l.””

Domnul i-a zis: „Du-te, coboară-te și suie-te apoi iarăși cu Aaron, dar preoții și poporul să nu dea buzna să se suie la Domnul, ca nu cumva să-i lovească cu moartea.” (v. 21-24)

Acum puteți vedea ce este scris printre rânduri? Când ei au refuzat să meargă sus și i-au spus lui Moise să stea între ei și Dumnezeu, Moise a putut merge sus, dar ei nu au mai putut s-o facă, iar Dumnezeu i-a spus: *„Du-te jos și spune-le să nu vină sus, să nu dea buzna spre Mine!”* De ce? Pentru că au ratat șansa pe care au avut-o!

Apoi, în Exod 21, Dumnezeu a început să dea judecăți și legi. Aceasta s-a întâmplat după ce El le-a dat cele zece porunci și nu a mai adăugat nimic. Dar ei L-au refuzat și i-au cerut lui Moise să meargă să vorbească el cu Dumnezeu în numele lor. Înțelegeți?

În loc să meargă la Dumnezeu, ei au spus: *„Du-te tu și spune-ne tot ceea ce spune El, iar noi vom asculta și vom face tot ce zice!”* **Aceasta a fost greșeala lor fatală pentru că Dumnezeu nu voia să Se căsătorească cu Moise, El nu a**

venit să Se căsătorească cu slujitorul, ci a venit să Se căsătorească cu poporul.

Să mergem în capitolul 21.1:

„Iată legile pe care le vei pune înaintea lor.”

Începând cu capitolul 21, noi vedem aceste legi; în capitolul 22 vedem alte legi, în capitolul 23 la fel, apoi ajungem la sfârșitul lor, iar eu aș vrea să privim puțin la capitolul 24.

Să mergem împreună la capitolul 24. Ceea ce vedem în capitolul 24 are loc după ce Moise a fost sus pe munte și a primit toate legile și poruncile. La început, Dumnezeu a rostit cele zece porunci și nu a mai adăugat nimic, dar ei L-au respins pe Cel ce le vorbea și în loc să meargă sus, i-au cerut lui Moise să meargă el și i-au spus: „Vom face orice ne vei spune!” Atunci, Dumnezeu a început să le dea legi și porunci, apoi ajungem la capitolul 24, unde scrie:

„Dumnezeu a zis lui Moise: „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ.

Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie și poporul să nu se suie cu el.”

Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul.” (v. 1-3).

„Cât timp nu trebuie să mergem sus și să fim arși de acel Foc, cât timp nu trebuie să mergem sus în locul acela plin de groază și de frică, vom face tot ce a spus Domnul!” **Aici ei au făcut un compromis.**

„Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis-de-diminează, a zidit un altar la poalele muntelui și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului ardere de tot și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire.

Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a

stropit-o pe altar.

A luat cartea legământului..." (v. 4-7).

Vedeți, aici a fost scrisă o Carte. Acesta este motivul pentru care atunci când poporul i-a zis lui Moise: „Du-te tu sus și vom face tot ce ne va spune Dumnezeu”, Dumnezeu a spus: „Oh, dacă poporul acesta ar avea o inimă care să Mă asculte pe Mine!”, iar cu altă ocazie a zis: „În acea nouă zi care va veni, Eu voi scrie Legea Mea în inimile lor.”

Dumnezeu nu voia să fie scrisă o Carte cu legi și porunci, ci voia să se căsătorească cu ei, voia să fie Soț, voia să le vorbească și să pună Cuvintele Sale în inimile lor, nu într-o Carte. Aceasta era ceva secundar și s-a întâmplat când ei au respins harul; acesta este punctul în care ei au acceptat Legea. De ce? **Pentru că nu au făcut ceea ce trebuiau să facă: nu au vrut să meargă sus, nu au vrut să fie una cu El, nu au vrut să pună deoparte propria lor gândire, nu au vrut să se despartă de ceea ce știau ei, nu au vrut să facă ceva diferit de ceea ce au făcut înainte și nu au vrut ca firea lor să moară.** Ei au vrut doar ceva ce puteau să facă ei înșiși: „Dacă ne vei spune ceva, vom face, dar nu ne cere să mergem acolo sus.”

Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Astfel, nouă nu ne pasă dacă pierdem poziția noastră, statutul nostru, nu ne pasă dacă vom muri, dacă vom fi respinși, dacă suntem izgoniți sau dacă ajungem săraci, suferim orice, dar să nu fim oprți să urcăm acest Munte! El a făcut chemarea și noi am auzit sunetul Trâmbiței care sună puternic, iar acum urcăm sus pe Munte. Pe care Munte? Pe Muntele Sion, Cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc, în sărbătoarea îngerilor. Amin! Ce este acesta? Un Tărâm ceresc, nu unul pământesc, în locurile cerești în Hristos Isus și nu are nimic a face cu partea firească.

Ceea ce descrie Pavel este duhovnicesc și nu are nimic a face cu firescul; este Muntele unde am auzit Tunetul, este Muntele pe care-l urcăm. Aleluia!

Să citim mai departe din Exod 24:

„A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” (v. 7).

Dar ei nu au făcut ce li s-a cerut și nu au ascultat niciodată, pentru că în om nu

există capacitatea de a asculta. Dumnezeu nu-i voia sub Lege, ci sub har, pentru că El știa că ei nu puteau ține Legea Sa. De aceea, sub har, El a spus: *„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, iar Eu vă voi da odihnă.”* Dar ei nu au putut suporta ceea ce era poruncit, au fugit de la El și i-au zis lui Moise: *„Du-te sus și vom face orice ne vei spune, pentru că nu vrem să mergem acolo sus!”* Dar nu acesta era Planul lui Dumnezeu.

„Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.” (v. 8).

Ei au respins căsătoria, au fugit de Dumnezeu în loc să fugă la El, iar când au făcut aceasta s-au aflat sub un contract sau înțelegere cu Dumnezeu. Acesta este momentul în care ei au devenit slujitorii Dumnezeului celui Atotputernic. El Se logodise deja cu ei, de aceea a continuat să fie Soțul lor. Biblic, dacă ești logodit, ești căsătorit, dar ei nu și-au consumat niciodată căsătoria. Dumnezeu a continuat să se îngrijească de ei conform făgăduinței Sale, i-a dus în țara făgăduită, a divorțat de mama lor, apoi au venit cei tineri, iar El a reconfirmat Legământul Său cu ei, dar ei au devenit o curvă, așa că i-a pus deoparte și a luat generația următoare.

El a jucat întotdeauna rolul de Soț, dar până la consumarea căsătoriei, ei au fost doar slujitori, slujitori legați prin contractul care era scris în Cartea Legământului care a fost dată acolo: *„Dacă vei face aceasta, Eu voi face aceea...”*

Deci, ei au respins harul și au ajuns să fie sub o înțelegere cu Dumnezeu, dar problema este că omul nu poate să țină niciodată partea sa de înțelegere. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să facă ceva mai târziu.

Să mergem la Coloseni capitolul 2. Toate acestea nu vin de la o școală duminicală, ci vin din ceruri, au venit printr-un profet și ne-au fost descoperite astăzi.

„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.

A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit pironindu-l pe cruce.”

Ce s-a întâmplat cu Cartea legământului scrisă de Moise, care i-a pus sub contract

cu Dumnezeu și care spunea: „Dacă vei face, voi face și Eu, dacă nu vei face, vor veni blestemele!”?

Isus a luat Cartea aceea, Dumnezeu a luat Cartea cu legi și porunci și a pironit-o pe crucea de la Calvar. Ce s-a întâmplat? Moartea lui Isus Hristos ne-a scos de sub Lege și ne-a dus înapoi la Legământul harului. Aleluia! El era Mielul pascal, iar Mielul pascal și-a vărsat Sângele pentru a face răscumpărarea noastră, la fel cum s-a întâmplat cu mielul pascal din Egipt al cărui sânge a fost vărsat pentru răscumpărarea întâilor născuți. Ce făcea Dumnezeu? Își răscumpăra moștenirea. Astfel, El le-a spus: „V-am răscumpărat din mâna lui Faraon, v-am cumpărat și v-am adus înapoi.” Cum i-a răscumpărat El? Trebuie să țineți minte că orice suflet îi aparține lui Dumnezeu.

Să țineți minte aceasta! Există o Lege, iar noi știm că toate Legile lui Dumnezeu sunt veșnice. Deci, există legea întâiului născut, conform căreia fiecare întâi născut îi aparține lui Dumnezeu. Fiecare întâi născut din femeie îi aparține lui Dumnezeu, iar în Egipt, El a dovedit că întâiul născut al vitei, al oii și la fel întâiul născut al omului, toți îi aparțin lui Dumnezeu. Și ce a făcut Dumnezeu? I-a înjunghiat pe toți ca să plătească prețul de cumpărare al răscumpăraților Săi. Vedeți? Dumnezeu i-a scos afară prin răscumpărare. Ce făcea El? Plătea zestrea Miresei. Vedeți, Faraon trebuia să accepte un schimb pentru că era în puterea lui să spună „Nu!” Dumnezeu putea să reverse foc din cer și să-l nimicească încă din prima zi, sau ar fi putut să separe Gosenul de restul Egiptului, nu-i așa? Noi știm că au fost plăgi care au căzut numai peste Egipt, nu și peste Gosen.

Dumnezeu putea să facă separarea, dar nu a făcut-o pentru că sufletele acestor oameni erau sclave în Egipt, iar Dumnezeu avea să-i răscumpere. Astfel, El a continuat să lucreze și să lucreze la aceasta, până când Faraon a spus: „Puteți pleca!” Dumnezeu i-a răscumpărat din mâna lui Faraon, a existat un schimb, așa că Faraon nu a fost dispus să mai plătească nici un alt preț pentru a-i păstra. Plătise destul. Dumnezeu i-a răscumpărat din mâna lui Faraon. Ce a făcut El? A plătit zestrea pentru a avea o Soție, apoi i-a scos pe aripi de vultur și i-a adus la El Însuși.

Să citim mai departe din Coloseni 2.15-17:

„A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.

Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat,

care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos."

El a făcut cumpărarea în trupul Său. Ce a fost aceasta? El a fost întâiul născut care a murit și a plătit prețul răscumpărării. Așa cum a murit întâiul născut în Egipt, Întâiul născut a murit pentru a plăti prețul răscumpărării noastre. El este Cel care a deschis calea acestui fel nou de a trăi, fiindcă a murit pentru a pregăti calea pentru fiecare fiu care avea să vină astfel. El este Mielul de Paști.

A existat un miel pascal care avea să răscumpere întâiul născut al Israelului și a fost vărsat sânge, dar trebuia să existe un profet care să-i ducă de la Mielul de Paști la munte, pe aripi de vultur, ca să fie prezentați lui Dumnezeu.

În al doilea Exod, a existat un Paști, dar trebuia să existe și un profet, apostolul Pavel, care să-i scoată afară din iudaism, din Lege la Legământul harului. El i-a scos pe aripi de vultur și i-a dus la un loc. Unde i-a dus? La Sionul ceresc, la Muntele Sion. Acesta este locul în care i-a dus Pavel, la moștenirea veșnică, la unirea invizibilă. El i-a logodit, i-a purtat pe aripi de vultur și i-a prezentat lui Hristos, dar ei L-au refuzat.

Acum, am ajuns în zilele noastre. Astăzi, copiii Lui erau pierduți, vânduți robi denomițiilor, dar așa cum a procedat în Egipt, El avea să-și scoată copiii afară cu un Glas puternic și cu mână puternică, cu semne și minuni. De unde i-a scos afară? Din robie. Cui erau robi? Părerilor omenești, crezurilor și dogmelor. Ce sunt acestea? Rânduiele noi care au fost scrise, crezuri noi, doctrine noi, rânduiele scrise de mână care au fost adăugate după ce au fost deja pironite pe cruce. Așadar, omul a venit și a început să scrie o altă Carte cu învățături și cu rânduiele omenești, alte crezuri și dogme prin care i-au dus pe oameni înapoi în robie, la legi scrise, la crezuri, doctrine și părerii omenești.

Dar avea să vină un vultur care avea să-i cheme pe toți afară din denomițiuni și să-i ducă pe aripi de vultur. Unde? În pustie. Care este pustia? Fără denomițiuni. Pustia este un loc nelocuit, nu o denomițiune nouă, un loc în care să locuim. Dumnezeu nu i-a scos din Egipt ca să-i ducă în Siria, ci i-a dus în pustie ca să Se poată căsători cu ei. I-a scos afară dintr-o națiune.

Acum, El ne-a scos afară din denomițiuni, dar nu ca să ne ducă într-o

denominațiune nouă, ci ca să venim în pustie, într-un loc nelocuit, unde să fim doar noi și Dumnezeu, pentru a ne consuma căsătoria. Nici o Carte, nici o Lege scrisă, nimic din toate acestea. Suntem doar noi și Focul care cade din ceruri peste Muntele Sionului. Vedeți, noi am ajuns în același loc, dar ce vom face cu acest Glas care ne vorbește din ceruri? Este aceasta ceea ce a spus Pavel? „*Cel care ne vorbește acum din ceruri.*” Aceasta s-a întâmplat în ziua lui Pavel, iar acum, în al treilea Exod, noi ne-am întors la ceea ce a predicat Pavel. Noi ne-am întors la credința dată sfinților odată pentru totdeauna, la Cartea Faptelor, la Biserica originală. Profetul ne-a scos și ne-a purtat pe aripi de vultur și ne-a adus nu la un munte care poate fi atins de mâini omenești, ci ne-a adus la un loc. Care este acest loc? El ne-a adus aici. Profetul, Eliezer, a mers și a căutat o Mireasă, a scos-o afară de pe pământuri străine, din denominațiuni străine și ne-a adus aici, în acest loc. El a adus Mireasa aici și a început să-i arate Muntele Sionului.

Amintiți-vă că copiii lui Israel stăteau la poale, la bază, la partea cea mai de jos a Muntelui Sinai.

Apoi, apostolul Pavel i-a adus la baza Muntelui Sion, la partea cea mai de jos a Cetății lui Dumnezeu, a Ierusalimului ceresc, el i-a adus la un număr imposibil de numărat de îngeri, la Dumnezeu, Judecătorul tuturor lucrurilor, la Hristos, la Isus Hristos, la Sânge, dar de acolo încolo nu mai era sarcina lui Pavel să-i ducă mai departe. El i-a dus acolo unde trebuiau să fie și le-a spus: „*Să nu-L respingeți pe Cel care vă vorbește acum!*” Pe muntele acela nu era foc, ci era Focul sfânt al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt care venise jos și vorbea prin buzele oamenilor, prin apostoli, iar prin apostolul Pavel le-a vorbit neamurilor. Ce a spus el? „Dacă ei L-au respins pe Cel care vorbea de pe pământ și au fost puși deoparte, ce se va întâmpla acum, dacă voi Îl respingeți pe Cel ce vă vorbește din ceruri?” Noi știm că ei au făcut aceasta, iar fratele Branham a predicat ceea ce a predicat Pavel. Astfel, dacă el a predicat ceea ce a predicat Pavel, înseamnă că ne-a adus înapoi, în același loc în care a adus Pavel prima Biserică, adică la Muntele Sionului, la Noul Ierusalim, la noua Cetate a lui Dumnezeu, înapoi la Sângele stropirii, înapoi la Isus Hristos, Mijlocitorul, înapoi la Dumnezeu Judecătorul tuturor lucrurilor. El ne-a adus înapoi printr-o lucrare de restituire, fiindcă Ilie avea să restituie toate lucrurile. Dar fratele Branham nu ne poate duce sus pe acel Munte. Moise nu a putut să-i ducă sus pe munte când au auzit sunetul puternic al trâmbiței, ci ei au trebuit să meargă spre munte.

Prieteni, am auzit sunetul Trâmbiței?

Să mergem în Apocalipsa 4.1. Amintiți-vă că la sfârșitul epocilor Bisericii, lui Ioan i s-a spus ceva:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.”

Ce a făcut Pavel? A deschis o ușă spre Muntele Sion, spre Cetatea lui Dumnezeu, spre Ierusalimul ceresc. Pavel a deschis o ușă, dar ei s-au întors și au stat deoparte. Moise i-a adus, a deschis o ușă, dar ei au fugit; fratele Branham a venit la sfârșitul epocilor Bisericii, iar aici, în Apocalipsa 4.1, ni se spune: *„După aceste lucruri...”* După care lucruri? După epocile Bisericii. La sfârșit, când răscumpărarea în epocile Bisericii este încheiată, epoca Laodicea continuă pentru lume, dar nu și pentru noi, pentru că noi am fost înviați din Laodicea, din denomiționalismul mort. Ce înviere a fost aceasta! Noi am fost ridicați duhovnicește din Laodicea, nu mai suntem acolo; aceste trupuri sunt încă în Laodicea, dar sufletele noastre și-au luat deja zborul și am fost ridicați sus, sufletele noastre se află în epoca Miresei. Prin nașterea din nou, noi suntem în ziua a opta. Amin!

„După aceste lucruri...” După care lucruri? După Laodicea. Laodicea a terminat cu răscumpărarea și continuă în judecată pentru că în ea nu mai este răscumpărare. Acum, răscumpărarea poate fi primită numai ieșind afară din Laodicea.

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.”

Fratele Branham ne-a adus la ușa deschisă, noi ne-am născut pe aripi de vultur și am fost călăuziți spre ușa deschisă.

„Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe...”

Ce au auzit ei când se aflau la Muntele Sinai? O Trâmbiță. Ce a fost răsunetul Trâmbiței? Un Glas. Le vorbea Dumnezeu.

„Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici...”

Unde mergem noi? Sus pe Munte, sus pe Muntele Sion, sus în Ierusalimul ceresc, sus în Cetatea lui Dumnezeu, sus prin Ușa deschisă. El a spus: *„Suie-te aici!”*

Ce au trebuit să facă ei la Muntele Sinai când au auzit Glasul Trâmbiței? Ei trebuiau să urce sus.

Ce trebuie să facem noi când auzim Glasul Trâmbiței? Noi trebuie să mergem sus în ceruri, prin Ușa deschisă, trebuie să stăm în locurile cerești în Hristos Isus, trebuie să fim înviați din morți, să fim morți față de păcat și nelegiuire și să fim vii în Hristos Isus. Când vom urca sus pe acest Munte, când vom trece prin această Ușă, firea noastră va fi ucisă. De aceea, a spus Pavel: „Eu mor zilnic.” Noi trebuie să murim ca să putem ajunge la Focul care nu Se mistuie; trebuie să murim ca să putem ajunge în Prezența Sa. Dacă firea noastră nu moare, noi nu putem merge Acolo, dar Acela nu este un loc fizic.

„Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Cui îi arată Soțul tainele Sale? „Dacă vei veni aici sus, Eu îți voi arăta ce se va întâmpla după aceste lucruri.” El îi șoptește tainele numai dragostei Sale, Miresei Sale, Iubitei Sale. Cine este Iubita Sa? Cea care a fost dovedită și nu a fugit. El a adus-o la Munte ca s-o încerce și s-o dovedească, iar Ea nu a plecat, nu a stat deoparte, ci a văzut o Ușă deschisă, a auzit Glasul Trâmbiței și a urcat pe Munte. Atunci El i-a spus: „Îți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri.”

Numaidecât am fost răpit în Duhul.”

Aceasta este răpirea duhovnicească a Bisericii, este răpirea noastră duhovnicească.

Prieteni, noi vom fi luați sus, vom fi luați din Laodicea, vom fi luați din propria noastră gândire, din propria noastră înțelegere. Noi trebuie să fim luați prin Ușa deschisă și să fim uniți cu Isus Hristos pentru a ne consuma căsătoria. Apoi, El își cuprinde Iubita cu brațul Său și îi spune: „Îți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri! Îți voi arăta Mileniul, Căminul viitor.” De ce? Pentru că atunci când Glasul Trâmbiței a spus: „Suie-te aici!”, a existat un popor care nu a fugit. De aceea, când Trâmbița a sunat prelung, fratele Branham a spus: „Oh, prieteni, dacă am avea timp să predicăm toată noaptea!” De ce? Pentru că Trâmbița aceea este o Trâmbiță a Jubileului, este Trâmbița Jubileului care ne spune că suntem liberi de sub înțelegerea limitată a minții noastre și putem primi descoperirea divină direct de la Tatăl. Când? Când trecem prin Ușa deschisă.

De aceea, când a ajuns la Peciți, fratele Branham a ajuns în același loc. El a știut aceasta, pentru că a existat un Stâlp de Foc care S-a coborât pe Muntele Sunset.

Am avut Muntele Sinai, Muntele schimbării la față și Muntele Sunset. Noi am avut un Stâlp de Nor care a venit jos și știm că Acela a fost Îngerul puternic care cobora, a fost Hristos care venea jos. De ce a venit jos? Ca să Se unească cu Mireasa Sa. Aceasta este a doua venire a lui Hristos, este venirea lui Hristos în Mireasă. El a venit, ne-a adus la un Munte și a început să vorbească un Tunet.

Amintiți-vă vedenia pe care a avut-o fratele Branham când era în camera sa. Ce a spus atunci? „*Am auzit o bubuitură puternică,*” după care a zis: „*M-a speriat.*”

La fel s-a întâmplat cu Moise când a auzit tunetul răsunător: s-a cutremurat și a tremurat. Vedeți, totul trebuie să se repete cu aceeași succesiune de evenimente, pentru că este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu.

Acum, noi am auzit un Tunet puternic, o bubuitură puternică, iar el a spus: „*Nici un om nu putea supraviețui acelei bubuituri. Am crezut că este sfârșitul vieții mele.*” Apoi, a înțeles că era înaintarea slujbei sale. Care a fost această înaintare, propășire? Deschiderea unei Uși în ceruri la sfârșitul epocii Laodicea. Ce a fost predicarea Peceților? Tunetul. Când a venit Norul și îngerii au coborât la fratele Branham pe Muntele Sunset, a răsunat un Tunet care a scuturat stâncile.

În predica „Apocalipsa”, fratele Branham a spus că atunci când s-au deschis Pecețile din Apocalipsa, mai întâi s-au deschis sub formă de simbol lui Ioan. Astfel, Ioan a văzut un cal alb, un cal roșu, etc., aceea fiind o deschidere a Peceților, dar a fost o deschidere sub formă de simbol. Apoi, el a spus: „*Dacă aceste prime Peceți s-au deschis cu un Tunet*” Vedeți, el a spus că a fost un Tunet, apoi s-au deschis șapte Peceți.

Dacă mergem în Apocalipsa 6, vedem că atunci când a pășit în față prima făptură, s-a auzit un Tunet, iar fratele Branham a spus: „*Vă voi arăta că de atunci încolo s-au deschis Pecețile.*” Apoi, el a spus: „Când vor fi deschise cele șapte Tunete”, care sunt Pecețile de pe partea din spate sau descoperirea simbolurilor, deci „când vor fi deschise acelea, nu va fi mai întâi un Tunet puternic?” El încerca să ne arate care era Tunetul din vedenie, Tunetul de pe Muntele Sunset. Ce era Acesta? Glasul din cer, era Ceea ce avea să scuture tot ceea ce se putea scutura, scutura stâncile, așa că pietrele cădeau de pe munți. Ce s-a întâmplat? Un profet puternic a pășit în față, iar noi am fost duși pe aripi de vultur înapoi la Muntele Sion, ne-am întors la Muntele Sion.

Prima biserică L-a părăsit și a început să pribegască în jur, în pustie, pentru o

perioadă de judecată. Așadar, epocile bisericilor au reprezentat această pribegie în jur, prin pustie, timp de șapte epoci. Dar noi am fost aduși înapoi la Muntele Sion, pentru că El restituia toate lucrurile. Prin descoperirea Peceților și prin descoperirea Tainei, noi am fost aduși înapoi la Muntele Sion, la Cetatea lui Dumnezeu, la Ierusalimul ceresc, la adunarea în sărbătoare a îngerilor, la Dumnezeu, Judecătorul tuturor lucrurilor. Acesta este locul în care ar trebui să trăim noi. Unde?

Sus pe Ușa deschisă, sus alături de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, sus cu Hristos Mijlocitorul, sus cu Sângele stropirii. Noi ar trebui să fim sus, să fi trecut prin Ușa deschisă, pentru că am urcat sus pe Muntele Său.

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus: *„Zece mii de prieteni ai mei mă vor părăsi din pricina aceasta.”* De ce? Pentru că atunci când a deschis Pecețile, a trebuit să spună că nu mai era timp pentru denominațiuni. „Voi nu mai puteți fi răscumparați în sistemul acela!” El a trebuit să arate că era profetul puternic. Nu a spus-o niciodată, dar a trebuit să arate aceasta. De ce? Pentru că dacă au fost deschise Pecețile, trebuia să fie în scenă un profet puternic. Atunci trebuia să coboare Hristos, pentru că El era Singurul care putea deschide Pecețile, iar noi știm că Hristos este Îngerul puternic, Îngerul Legământului care a venit jos. Când oamenii au văzut aceasta, au întrebat: *„Aceasta este a doua venire a lui Hristos? Hristos vine într-un grup de oameni? Aceasta este singura cale de răscumpărare în zilele noastre? Aceasta este singura cale prin care putem avea acces la Sânge? Vreți să spuneți că oamenii aceștia sunt Sângele prin Duhul și că fără ei nu există Sânge pe pământ? Cum puteți spune așa ceva?”* Și astfel, au fugit și au stat deoparte. Dar există un popor care este într-o poziție rânduită mai dinainte, într-o poziție în care nu a fost nici un alt popor până acum. Ei s-au întors la Munte și au auzit Glasul din cer care suna ca o Trâmbiță, au auzit Tunetul puternic, după care cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, iar ei au înțeles ce însemna aceasta.

Nu era doar o informație regăsită în Peceți, ci a fost: *„Aceasta marchează timpul. Aceasta este.”*

Acesta este timpul răpirii. Cum va avea loc răpirea? În trei părți sau etape: Un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță și El le face pe toate trei în timp ce coboară. Aceasta înseamnă că Hristos coboară, iar coborârea Lui înseamnă ridicarea Miresei. El vine

jos, iar noi mergem sus printr-un Strigăt și printr-un Glas. Aleluia!

Cine vrea să vină sus pe Munte? Cine vrea să intre pe Ușa deschisă? Ați auzit Tunetul? Să nu fugiți dacă L-ați auzit! Nu spuneți: „El a spus ceva despre machiaj, despre fuste, a spus că nu pot avea televizor.” Cui îi mai pasă de televizor când noi putem urca sus pe Muntele Sion? Cui îi mai pasă de o fustă, de tocuri înalte sau de machiaj când putem merge la Dumnezeu, la Judecătorul tuturor lucrurilor, la Hristos Mijlocitorul? De ce ați vrea să sacrificați aceasta de dragul modei, a jocurilor și a hobbyurilor, a tuturor acestor nimicuri ale lumii?

Noi am fost eliberați de lume printr-o chemare a Jubileului, de aceea, nu mai trebuie să ne comportăm ca lumea și să gândim ca lumea, nu trebuie să fim înșelați ca restul lumii. Noi am fost luați sus pe Muntele Sion, în Cetatea lui Dumnezeu, iar această Cetate a venit jos. Unde este Ea? În Mireasă. Aleluia! Noi suntem un popor liber, de aceea, nu trebuie să ne mai purtăm ca și cum am fi în robie. Noi nu trebuie să fugim de acest Munte! Să nu spuneți: „Eu nu înțeleg tot ce a spus El”, pentru că nu este despre a înțelege, ci despre a crede. „Eu nu pot pune toate lucrurile cap la cap.” Nici eu nu pot face aceasta, dar ceea ce știu este că Acesta este Adevărul și numai Adevărul, de aceea, sunt gata să uit tot ce am știut vreodată ca să pot urca pe acest Munte și ca să fiu una cu Cel care vorbește din Foc.

Acesta este timpul căsătoriei, căsătoria este consumată astăzi. În voi a fost consumată? Dacă nu a fost consumată, suntem gata să ne aruncăm la picioarele lui Dumnezeu și să spunem: „Doamne, sunt gata să intru pe Ușa deschisă. Sunt gata să urc acel Munte, sunt gata să pun totul jos: moda, prietenii, familia, biserica, totul, și să mor pe deplin, ca să pot trece prin acea Ușă deschisă. Vrei să mă ridici, Doamne? Vrei să mă ridici sus?”

Aceasta este ziua urcării pe Munte. Unde stă Dumnezeu? Pe vârful Muntelui, de aceea, nu ne oprim la jumătatea drumului. Nu ne oprim la descoperirea epocilor bisericilor, la înțelegerea Peciților, nu ne vom opri până când nu vom parcurge tot drumul până la El. Nimic adăugat și nimic scos la Cuvânt, pentru că Mireasa va sta numai pe Cuvânt, pe acest Cuvânt restituit.

Cum vom ajunge la El? Prin Ușa deschisă. Tot ce ne-a fost dat a fost prin Ușa deschisă pentru că fiecare făgăduință se află pe Muntele Sion. Orice lucru de care avem nevoie se află în Ierusalimul ceresc, în Cetatea sfântă a lui Dumnezeu. Tot ce

avem nevoie se află acolo, de aceea, tot ce trebuie să facem este să începem să urcăm Muntele, prieteni.

Prin harul lui Dumnezeu, lăsați jos părerile voastre, lăsați tot ce vă reține, aruncați totul și spuneți: „Vreau să alerg în cursa aceasta!” Respingeți păcatul, vulpile acelea mici care strică via, dați-le afară, respingeți-le dacă simțiți că urcați cu ele atârând de voi! Rugați-L pe Dumnezeu să le scoată afară și începeți să urcați! Urcați cu toate puterile voastre pentru că totul se află prin Ușa deschisă, iar într-o zi, trupul vostru va fi schimbat ca să fie luat acolo unde este sufletul vostru. Dar mai întâi este nevoie să meargă sus sufletul vostru pentru că aceasta nu este o urcare firească a Muntelui.

Este adevărat că în viața voastră firească pot apărea unele lucruri, că viața voastră se poate schimba, dar nu despre aceasta este vorba, prieteni. Nu este vorba despre a purta haine frumoase sau despre a merge în diferite locuri în care să ne purtăm normal. Toate acestea fac parte din viață, dar nu despre aceasta este vorba. Aceasta este o manifestare supranaturală, nevăzută de ochiul firesc, care are loc chiar acum pe pământ. Există un popor care nu mai trăiește pe pământ, ci prin Ușa deschisă, este pe Muntele Sionului, iar aceasta se vede chiar acum. Voi sunteți o ființă cerească ce trăiește într-un trup al timpului, dar nu mai trebuie să trăiți aici, ci Acolo sus, și lăsați ca aceasta să se reflecte aici jos.

Noi trebuie să ne întoarcem înapoi la Mesaj, la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că dacă profetul lui Dumnezeu a spus ceva, Acela este Adevărul și nu ceea ce gândim noi despre Aceasta. Înapoi la Cuvânt și numai la Cuvânt, pentru că gândirea noastră este putredă și părerile noastre vor eșua! Acesta este motivul pentru care eu sunt gata să mor pentru Aceasta. De ce? Pentru că Dumnezeul nostru este un Foc mistuitor, iar dacă vom trece prin Ușa deschisă, vom fi mistuiți. Atunci, nu vom mai gândi la fel și nu ne vom mai comporta la fel, ci vom fi un întemnițat ca și Pavel, vom fi la fel ca William Branham.

Prieteni, este timpul să lăsăm totul jos! Noi trebuie să încetăm să mai citim Biblia așa cum a fost citită de mii de ani. Trebuie să încetăm să ne mai gândim la a doua venire a lui Hristos așa cum am făcut-o până acum, pentru că dacă ne gândim la Isus ca la Omul care va veni jos, atunci am trecut deja pe lângă ea. De ce? Pentru că aceasta este încheierea venirii Lui; începutul a avut deja loc. El a venit deja cu un Strigăt, de aceea, trebuie să punem jos părerile noastre vechi, părerile noastre

firești, părerile epocilor bisericilor, iar dacă profetul a spus ceva, fie ca ceea ce a spus el să fie adevărat. Citiți Cuvântul și luați ceea ce a spus profetul pentru că el ne-a adus tâlcuirea desăvârșită prin legitimare divină.

Luați ceea ce a spus el ca și cum ar fi părerea voastră și spuneți: „Nu este altceva decât Adevărul. Mentea mea nu poate înțelege, dar inima mea mărturisește că Acesta este Adevărul.”

Continuați să urcați pas cu pas și întreaga voastră viață se va schimba.

Prieteni, noi nu suntem o făptură a timpului. O parte din noi este prinsă aici, dar va fi schimbată, așa că de ce să-i dăm atenție acesteia? În noi există o singură parte care nu se va schimba, iar aceea a fost înviată de Duhul lui Dumnezeu și adusă la Viață. Ea va continua în timp, va merge în Mileniu, va trece de Mileniu și va ajunge în cerul și pământul nou. Atunci de ce să-i dau atenție unei minți care va trece? De ce să nu mă concentrez pe ceea ce nu se va schimba, pe partea care a trecut deja prin Ușa deschisă? De ce să nu o hrănesc pe aceasta și să uit de restul, pentru că aceasta este partea care va duce restul sus? Aleluia!

Nu așteptați răpirea pentru că ea este în desfășurare chiar acum! Noi am intrat deja în ea, iar dacă nu am intrat, am face bine să lăsăm viața noastră jos, să venim la Focul mistuitor și să intrăm prin Ușa deschisă în Hristos, pentru că numai cei ce vor face aceasta vor vedea schimbarea trupurilor. Răpirea are loc! Nu mai așteptați nici o altă zi pentru că răpirea are loc azi, iar noi putem fi înviați chiar acum din denominaționalismul mort!

Prin Puterea de aducere la Viață a lui Isus Hristos, noi putem fi aduși chiar azi la Viață. Nu mai așteptați nici o clipă răpirea pentru că ea are loc chiar acum!

Unde este ea? Duhovnicește este în același loc în care a adus Pavel prima biserică, în același loc în care ne-a adus fratele Branham, pe Muntele Sion duhovnicesc, în Noul Ierusalim duhovnicesc, în Noua Cetate duhovnicească a lui Dumnezeu. Urcați Muntele! Cum? Prin credința în Cuvânt! Credeți-L, acționați pe baza Lui, mergeți sus în Focul mistuitor în a treia zi, în a treia treaptă a răscumpărării și lăsați ca Focul lui Dumnezeu să ardă tot!

Noi trebuie să ne predăm, să venim sus, pentru că nu mai putem sta la poalele Muntelui. Nu trebuie să rămânem în urmă, ci trebuie să alergăm noi înșine această cursă! Profetul nu poate să ne ducă pe munte, ci trebuie să auzim noi înșine un

Glas din ceruri care să ne cheme sus!

Țineți minte că nu Moise a sunat din Trâmbiță, ci Dumnezeu Însuși. Nu Moise a spus: „Este timpul să mergeți Acolo!”, nu, ci Dumnezeu i-a adus la El; Dumnezeu a spus: „Suiți-vă aici!” Dar ei au fugit.

În ziua profetului, l-au părăsit zece mii dintre prietenii săi, pentru că se temeau de ceea ce spunea el. Când le veți spune colegilor voștri ceea ce credeți, unde Se află Sângele, unde trebuie să urce și ce trebuie să facă, ei vor fugi de Munte, dar undeva trebuie să fie o altă Sămânță care va veni la Munte și Îl va urca.

Doamne, ajută-ne să fim lumini strălucitoare pe care să le poată vedea cineva și să vină la Munte. Dar nu numai să vină. Ci să-L și urce; să treacă prin Ușa deschisă. Amin!

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin!